

ШВИДКОЙ ВІТАЛІЙ ІГОРОВИЧ

(08.10.1992 - 28.07.2025)

Життєва історія Швидкого Вадима Вікторовича розпочалася 8 жовтня 1992 року в мальовничому селі Явірське на Харківщині. Там минуло його дитинство, там він закінчив школу, де однокласники та вчителі запам'ятали його як надзвичайно доброзичливого, щирого та працьовитого юнака.

Доля виявилася суворою до Вадима: лише у десятирічному віці він втратив матір і залишився круглим сиротою, тому навчався в Нововодолазькому санаторному навчально-виховному закладі. Попри таке тяжке випробування, він не озлобився на світ, а зумів зберегти в собі рідкісну чуйність та готовність завжди прийти на допомогу іншим. Після закінчення в 2012 році вступив до Харківського професійно-технічного училища, отримав професію - зварювальника 4 розряду.

Коли у 2014 році над Україною нависла перша загроза, Вадим, не вагаючись, обрав шлях захисника. Він пішов на фронт добровольцем, з 2016р - 2019р віддано виконував бойові завдання в зоні проведення АТО, доводячи свою мужність не словами, а вчинками. Після перерви, у 2024 році, він знову взяв до рук зброю. Проходив службу у протитанковому відділенні протитанкового взводу роти вогневої підтримки військової частини А7363 - старшим солдатом. Для нього це був не просто обов'язок, а поклик серця — захистити рідну землю від загарбника.

28 липня 2025 року під час виконання бойового завдання поблизу населеного пункту Діброва на Дніпропетровщині життя воїна трагічно обірвалося. Він загинув як справжній солдат, залишаючись вірним присязі до останнього подиху. Подвиг Вадима не залишився непоміченим. Його 21 листопада 2025 року було нагороджено орденом “За мужність” III ступеня, посмертно.

Герой не встиг створити власну родину, проте його подвиг став захистом для тисяч інших сімей. Життя Вадима — це історія про незламність духу, честь та безмежну любов до Батьківщини, за волю якої він віддав найдорожче.

Поховали захисника у рідному селі Пришиб. Сьогодні пам'ять про нього живе не лише в серцях рідних, а й у назвах та меморіалах: портрет Романа встановлено на Алеях Слави: у селищі Донець та селі Пришиб. У місцевому ліцеї створено куточок пам'яті, а його історія внесена до книги «Герої не вмирають». Матеріали про мужнього земляка стали основою для уроків мужності, на яких виховується нове покоління українців.

Інформацію підготували: педагог-організатор Пришибського ліцею Донецької селищної ради Ізюмського району Харківської області Анастасія Тараненко, члени учнівського самоврядування закладу: Мужичук Вікторія, Шевелін Діана, Блудов Ярослав, сестра загиблого Пономаренко Ірина.